

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

Espanya davant del mirall

Ara que els jutges han confirmat l'existència de la Caixa B del PP, ara que ja s'ha demostrat que la corrupció al partit que

governa a Espanya no és un cas aïllat, ara que ja no queda ningú que gosi posar en dubte qui és l'M. Rajoy dels papers de Bárcenas, caldria desallotjar el PP de les institucions espanyoles per pudor democràtic i per totes les vies possibles: per la via de la il·legalització del partit (ho podria fer el mateix Congrés tal i com preveu la llei) o per la via de la moció de censura. I evidentment, per la via de les urnes convocant unes noves eleccions.

Perquè mentre això no es resolgui, l'Estat espanyol viu la gran paradoxa de tenir mig govern català a la presó sense haver estat jutjat, i alhora un govern espanyol dirigit per membres d'un partit ja jutjat i condemnat per corrupció. O bé la paradoxa d'haver

El PSOE no podrà tirar endavant una moció de censura amb els vots dels independentistes; el seu electorat no li ho perdonaria

obligat a renunciar tres candidats a president de la Generalitat perquè no eren "candidatos limpios" segons els dirigents d'un partit corrupte. O la mateixa contradicció que suposa que els tres partits del bloc del 155 s'haguessin unit en nom de la defensa de la llei, quan els qui han estat condemnats per frau de llei es troben entre les seves filles.

La sentència del cas Gürtel hauria de fer saltar pels aires el bloc del 155, però no ens fem il·lusions. Perquè Ciutadanos ja sabia que diria la sentència abans de votar el pressupost de Rajoy. Perquè el PSOE no podrà tirar endavant una moció de censura amb els vots dels independentistes; el seu electorat no li ho perdonaria i l'Ibex35 encara menys. I sobretot, no ens enganem, perquè hi ha un bé suprem que està per damunt de totes les coses (fins i tot dels delictes) que és la defensa de la unitat d'Espanya. Per això alguns no veuen treballadors o empresaris, joves o grans, corruptes o no corruptes; només veuen espanyols.

La vinyeta

Fer

Ombres de Primavera

Imma Merino

És un lloc bonic per viure-hi?

Hans Magnus Enzensberger va escriure fa vint-i-sis anys un breu assaig, *La gran migració*, reflexionant-hi sobre el racisme i la xenofòbia que es propagaven per Europa, corrompent-la, davant dels nous corrents migratoris. El pensador alemany usava una paràbola: uns naufragats en un bot salvavides no només impedeixen que hi pugui ningú més, sinó que se senten amenaçats pels que s'ofeguen dins del mar. La idea perseverant és que els europeus occidentals, tot i que molts també viuen en la precarietat, ens imaginem com a naufragats en perill tement aquells que veritablement ho són i que, fugint de guerres i misèries, volen pujar al bot per salvar la vida. He pensat un moment en aquesta paràbola mentre assistia a la representació de *Temps salvatge*, inquietant i esplèndida obra de Josep Maria Miró que, posada en escena amb la direcció de Xavier Albertí, ocupa la Sala Gran del TNC superant dignament les dificultats de l'espai.

Els "naufragats" imaginaris (tot i que, de fet, són participants d'un naufragi moral) de *Temps salvatge* viuen en un

“Com ho pot ser quan s'hi sent por? Quan, tancat per no ser envaït, és un espai d'exclusió?”

bloc d'apartaments amb piscina i, per tant, en un lloc prou confortable on se senten amenaçats quan apareixen unes pintades agressives i suposen que hi ronden persones arribades a la recerca de refugi. En aquest espai, a més, irromp una adolescent que els confronta amb els seus desigs amagats, les seves insatisfaccions, les desconfiances entre els veïns i en el si de

les diferents parelles. L'adolescent pregunta: "Aquest és un lloc bonic per viure-hi?" Ho podria semblar. Però com ho pot ser quan s'hi sent por? Quan, tancat per no ser envaït, és un espai d'exclusió? Quan potser és possible perquè altres viuen a la intempèrie? Aquest microcosmos també configura una paràbola del món en què vivim. Visible en un escenari amb la part superior ocupada per les habitacions amb exterior de quatre pisos, mentre a la inferior hi ha la piscina, els espectadors l'observem com el James Stewart de *La finestra indiscreta*, a la vegada que els personatges s'espion constantment: les finestres són miralls on veure un reflex per pensar-nos. Com en el film de Hitchcock, també hi ha una dona desapareguda. Miró i Albertí creen una intriga poderosa, a través de la qual, crec, volen fer-nos present que no és un lloc bonic per viure-hi aquell on sentim por de l'altre, campa la violència masculina, es trafica amb les persones. No és, però, una obra nihilista: ho és per recordar-nos que tenim la responsabilitat moral i política de fer-lo millor.